

Jsi součástí Božího lidu ?

[Lux Veritatis]

Pro každého věřícího, který svůj vztah s Pánem Bohem myslí vážně a považuje sám sebe za toho, kdo patří k Božímu lidu, by bylo dobré, kdyby si čas od času udělal něco zastavení se nad tímto s důkladným prozkoumáním sebe samého.

Dát si otázku: Jak jsem na tom? Myslím to s Pánem Bohem vážně? Pokud ano, myslím to vážně, tak jak se mi daří podle toho žít a jednat? Jsem opravdu na správné cestě a ne oklamán? Jsem veden na prvním místě Duchem svatým a ne lidskou organizací i když je to církev? Je pro mě slovo Boží více než slovo člověka? Zkoumám učení církve, do které patřím, zda je vždy pod vedením Ducha svatého?, nebo jej slepě přijímám bez tohoto zkoumání?

Účelem tohoto materiálu, nebo dokumentu, není útočit, kritizovat, očerňovat, zesměšňovat, nebo jakkoli špatně vystupovat proti jakékoli organizaci, skupině, nebo určitým lidem. Účelem je přinést skutečnosti, fakta a podněty k zamyšlení se, což má přispět k ochraně každého jednotlivce proti podvodu a bludu, protože tato ochrana je v souladu s Boží vůlí, neboť je psáno, že Bůh by chtěl zachránit každého člověka. A právě proto také nepřítel Boží bude usilovat o přesný opak, takže by chtěl každého člověka stáhnout sebou do záhuby, do ztracení. Proto je vhodné zkoumat, jestli nejsme chyceni do pastí satana, díky jeho vydařenému podvodu, a přitom si myslíme, že jsme na správné cestě. Přesně takhle to totiž on chce, abychom si mysleli, že je s námi vše v pořádku, co se týká vztahu k Bohu a cesty k němu, ale přitom jsme byli podvedeni a tak vztah k Bohu v pořádku není a cesta k němu je odkloněna na falešnou stezku.

Ve 12. kapitole knihy Zjevení se objevuje symbol draka, který je vysvětlen, že je to ďábel – satan, a je doslova psáno:

"Drak se tedy na tu ženu rozhněval a odešel svést boj s ostatními z jejího semene, kteří zachovávají Boží přikázání a mají svědectví Ježíše Krista." (Zjevení 12/17)

a pak ve Zjevení 14/12 se píše:

"Zde je vytrvalost svatých, zde jsou ti, kteří zachovávají Boží přikázání a Ježíšovu víru."

Ze spojení těchto dvou veršů budeme vycházet.

Nejprve vyložíme symboly ze Zjevení 12/17 a s převedenými symboly to pro lepší pochopení přečteme znovu:

Satan se tedy na tu pravou čistou církev rozhněval a odešel svést boj se všemi, kteří do ní patří dnes nebo budou patřit v budoucnu, a to jsou ti, kteří zachovávají Boží přikázání a mají svědectví Ježíše Krista.

Teď oba verše spojíme a podívejme se, co nám vzniklo:

V tomto světě je a bude pravá čistá církev, kde ti, kteří do ní patří, jsou a budou pravým Božím lidem, budou považováni za svaté, protože budou vytrvalí v zachovávání Božích přikázání a držení se Ježíšovi víry i Ježíšova svědectví, i když povede proti nim boj satan, který se na ně rozhněval a hněvá.

Pravý Boží lid se tedy bude vyznačovat tím, že zachovává Boží přikázání, má Ježíšovu víru a Ježíšovo svědectví. Boží přikázání jsou nám předpokládám jasná, ale co myslíte, je možné zachovávat Boží přikázání a přitom nemít Ježíšovu víru? Je to možné. Můžete věřit v jediného

Boha Stvořitele, dodržovat to vše vůči lidem – nekrást, nevraždit, chodit do shromáždění v sobotu, ale to vše dělat jen na základě rozumu, ze kterého plyne pochopení správnosti a pravdy, to znamená jak by to mělo správně být a tak proto to tak dělám. Pokud budete dodržovat přikázání jen formálně a tělesně, pak tam chybí ta Ježíšova víra. A bez dodržování přikázání a Ježíšovi víry, bez obojího dohromady, nemáte Ježíšovo svědectví. Ježíšovo svědectví je obousměrné. Vy svým postojem, jednáním, konáním a vírou svědčíte o tom, že Ježíš je Pánem vašeho života, a pokud se toto děje, potom Ježíš svědčí o vás, že jste jeho. Toto je Ježíšovo svědectví, kdy svědčíte vy o něm a on o vás. Takže oboustranně. Tedy co je svědectví nyní víme a přikázání známe. Co ale obnáší Ježíšova víra? Boží slovo se ohledně toho zmiňuje různými způsoby a na různých místech. Obecně se o tom píše třeba tak, že máme chodit, nebo-li žít a jednat tak, jak jednal Ježíš. Je tam však i něco, co se objevuje s důrazem, na více místech, a odpovídá to i slovům zapsaným v Efezským 5/11: „*a nemějte žádnou účast na neplodných skutcích tmy, spíše je usvědčujte.*“

Přečteme si o co se jedná, a pak to rozebereme.

Matouš 15/8,9

Tento lid se ke mně přibližuje svými ústy a ctí mě svými rty, avšak jejich srdce je ode mě daleko. Marně mě ale uctívají, když učí učení a přikázání lidí.

Ve verši 3 téže kapitoly je také psáno: „*Proč i vy přestupujete Boží příkaz kvůli své tradici?*“

Dále Marek 7/8,9, a tam je psáno:

„Opustili jste přikázání Boží a držíte tradici lidí. A říkal jim: „Krásně odmítáte přikázání Boží, abyste zachovali svou tradici.“

A ještě jedno místo, Koloským 2/8, kde se píše:

„Dejte si pozor, aby vás někdo neunesl filozofií a marným klamem založeným na lidské tradici, na principech světa, a ne na Kristu.“

Takže si máme dát pozor na to, aby nás někdo neunesl filozofií a marným klamem založeným na lidské tradici, na principech světa, a ne na Kristu. Abychom nezachovali tradici, když tím odmítneme přikázání Boží, takže i Boží principy a systém. Protože když učíte nebo přijímáte pouhá učení a také i systémy, nebo pravidla lidí, založená na lidských tradicích, tak pak marně uctíváte Ježíše Krista, protože nanejvýše pouze vyslovujete jeho jméno, ale vaše srdce je od něj daleko.

A jisté je, že satan, ten symbolicky: drak rozhněvaný proti Božímu lidu, v rámci svého boje bude chtít dosáhnout právě přesně toho, před čím Boží slovo varuje, že dělat nemáme a máme si na to dát pozor.

A proto je dobré se naučit myslet tak a vybudovat si postoj takový, že cokoli známe, vidíme a víme že se nějak odehrává, tak důsledně prozkoumat otázku, jestli toto je vůle Boží, nebo pouze lidská, jestli je toto ustanovení Boží, nebo lidské, jestli je to dáno Božím řádem a systémem, nebo je to pouze výmysl člověka. Občas si tak budeme moci všimnout toho, že tam kde Bůh nastavil jednoduchost, tak satan skrze člověka dosáhl v této věci toho, že z toho udělal složitost, přidal k tomu spletnost, postupy a pravidla, která jsou právě oním pouhým ustanovením a tradicí lidí, tradicí světa. Satan pochopitelně bude vždy chtít dosáhnout opaku toho, než jak to chce a jak to stanovil Bůh Stvořitel. A do jaké míry se mu to daří a podařilo, bude moci vidět ten, kdo uplatní zmíněný postoj, že cokoli známe, vidíme a víme že se nějak odehrává, tak důsledně prozkoumáme otázku, jestli toto je vůle Boží, nebo pouze lidská, jestli je toto ustanovení Boží,

nebo lidské, jestli je to dáno Božím řádem a systémem, nebo je to pouze výmysl člověka. Možná se pak začnete divit tomu, jak je možné, že věci jsou právě takto. Najednou vidím něco, co jsem před tím neviděl, rozumím něčemu tak, jak jsem před tím nerozuměl, ale proč se to děje a jak se satanovi podařilo, že se to tak děje?

Uvedeme si několik příkladů:

Boží rodina podle Božího systému, tedy kdo je duchovní bratr a sestra?

U Matouše 12/48-50 Ježíš říká, že bratr, sestra, neboli ta duchovní rodina, jsou ti, kteří konají vůli mého nebeského Otce.

Podle církevního lidského systému je bratr a sestra ten, kdo byl v rámci církve pokřtěn a zapsán jako člen.

Vidíte ten rozdíl?

Takže pokud byl pokřtěn a je zapsán jako člen, nazývá se bratrem a sestrou bez ohledu na to, jestli konají vůli nebeského Otce. Takže můžeme o některých těchto vědět, že občas kradou, nebo tu i tam se dopustí smilstva, ale protože jsou pokřtěni a zapsáni jako členové, jsou to bratři a sestry.

Další příklad, když tu byl zmíněn ten křest. Skutky apoštolů, 8. kapitola. Zde je vidět jednoduchost v procesu křtu.

Budeme číst veše 35 až 38:

Filip tedy otevřel ústa a počínaje tímto místem Písma mu začal kázat Ježíše.

A jak jeli, přijeli cestou k jakési vodě a ten komorník řekl: "Pohled', voda. Co mi brání, abych byl pokřtěn?"

Filip tedy řekl: "Jestliže věříš z celého srdce, je to možné." A on odpověděl: "Věřím, že Ježíš Kristus je Boží Syn!"

Poručil, aby vůz zastavil, a oba sestoupili do té vody, Filip i komorník, a pokřtil ho.

Zde vidíme, jak jednoduché to je, že stačí zvěstovat to podstatné o Ježíši, a jestli dotyčná osoba pochopí a přijme co bylo zvěstováno, kdy na základě toho prohlásí, že věří, že Ježíš Kristus je Boží Syn, může být ihned tato osoba pokřtěna jiným služebníkem Božím, který jí to zvěstoval. Jak jednoduchý je Boží princip a systém v tomto?

Ale člověk a jeho ustanovení, tedy lidská tradice v církvi, je tady zasažena složitostí, kdy byly dány pravidla a postupy, schvalování výboru, ceremonie a kdoví co vše ještě.

... Jak zkomplikovat a udělat složitý se dá Boží jednoduchý systém, když to uchopí do rukou člověk!

Jako další příklad by se dal uvést pozdrav členů církve mezi sebou navzájem, tedy těch tak zvaných bratrů a sester. Proč je církev neučí a nevede k tomu, aby se zdravili jako Pán Ježíš, ale zdravili se tak, jak to dělá svět a podávali si ruce? Nikde v Bibli nenajdeme, že křesťanský pozdrav je podávání rukou, nebo doplněn o podávání rukou, ale můžeme se tam v Bibli dočíst přesně, jakým pozdravem Pán Ježíš zdravil své učedníky = Lukáš 24/36, Jan 20/19 a 26.

Podávání rukou je čistě světský úkon, který s křesťanstvím a následováním Ježíše Krista, nemá vůbec nic společného. Přesto se v mnohých církvích používá.

Co se to stalo a co se to děje, že církev vede své členy takto i když se dobře ví, co je v Bibli psáno o lidských tradicích, zvycích a ustanoveních, oproti Boží vůli a Božímu systému? To vše, co jsme si tu uvedli dnes. Církev ustanovuje, členové konají, a kdo bude ten, kdo začne přemýšlet a zkoumat?

Jeden jediný den mi stačil k tomu, abych si udělal přehled o překladech Bible, který je nejlepší, který dobrý, a který naopak nejhorší. Jeden jediný den na to stačil, a pak jeden týden na to, abych to zpracoval jako materiál, pomocí kterého to srozumitelně i s ukázkami mohu předávat druhým.

Tak krátký, pouze velmi krátký čas na to byl potřeba, tak jak je možné, že na určených školách, nebo jak to nazývají, myslím „semináře,“ nebo to prostě nazvěme vzdělávací programy a studia, kde budoucí kazatelé studují 4 roky, nebo kolik, myslím že 4, takovou dobu, 4 roky, a až studium ukončí a jdou v praxi kázat, tak do rukou berou ten nejhorší překlad Bible? Berou jej do ruky, čtou z něj a používají při kázáních i všude jinde? Použijí klidně jeden ze dvou nejhorších, nejzfalšovanějších překladů, které tu máme, a to je Ekumenický překlad a Bible21 ! K čemu tedy jejich mnohaleté studium bylo, když ani toto neví a dělají to špatně, ale naopak obyčejný člověk, který tam nestudoval, je schopen během jediného dne zjistit, jak to s překlady Bible je?

A také logo církve. Do doby, než se ustanovilo jednotné logo celosvětově pro církve, tak se používala loga se třemi anděly a planetou, nebo mapou země. Proč, když se stanovovalo jednotné logo celosvětově pro církve, tak se nepoužila nějaká podoba toho, co bylo do té doby jako logo znázorněno? Místo prvků, které jsme uvedli, a znamenají poselství tří andělů pro celý svět, se objevilo něco jiného. Proč něco jiného, když hlásání poselství tří andělů celému světu patřilo mezi to hlavní, čím se vyznačovalo adventní hnutí a z něj následně vzniklá církev? Místo toho se tam objevila kniha, snad se tím myslí Bible, a kromě nějakých uskupení tří proužků nad jednou i druhou stranou otevřené knihy, se tam dostal i kříž. Ovšem kříž je ve skutečnosti symbolem okultismu a tedy satana, vyjadřuje smrt a fyzické vítězství nad Ježíšem Kristem ve smyslu tom, že se podařilo jej ukřižovat a zabít. V pravém křesťanství by se kříž neměl vůbec používat, a v Bibli kříž znamená symbol oběti, nikoli něco jako fyzický předmět, který bychom měli vyzdvihovat a používat. Máme chápat význam a důvod ukřižování, tedy té oběti, ale zaměření máme být a vzhlížet k Ježíši Kristu vzkříšenému, vítěznému, živému, konajícimu pro nás nyní prostřednickou službu velekněze v nebeské svatyni svatých.

Další a velmi silná změna bylo zavržení Ducha prorockého – sestry White, protože její spisy zasahují do snad všech částí, a tak bylo lepší se toho zbavit, aby to neusvědčovalo různé špatnosti v tom i kdečem jiném. Kazatelé a zdravotní reforma je v tom jedna ze zásadních kapitol, kdy Duch prorocký poukazyval na důležitost toho, aby kazatelé byli příkladem v dodržování zdravotní reformy, což zahrnuje i nejezení masa, a dokonce k tomu bylo uvedeno i to, že ti, kteří toto nedodržují a příkladem nejsou, tak by neměli být podporováni z desátků nebo darů. Už jen pro toto bylo lepší Ducha prorockého – sestru White, zavrhnout, aby jejich bohem mohlo zůstat břicho uctívané požitkářstvím.

Co se to v církvi stalo? Zaznamenal snad satan určitou míru úspěchu?

Jaké byly postupy, strategie a fáze boje draka-satana, který se rozněval a začal vést boj s Božím lidem, který zachovává Boží přikázání a má svědectví Ježíše Krista? První fáze neměla úspěch, byl to fyzický boj, s cílem zabíjet pravé křesťany a vyhubit je ze světa. Ale na různých místech je psáno, že to bylo jako semeno, protože krev zabitých věrných způsobila, že přicházeli noví, obraceli se a přijímali pravdu. Když se to satanovi nepodařilo tímto způsobem, tak přišla nová strategie – druhá fáze, a tou bylo zničit pravou církev zevnitř. Co znamená zevnitř? To zahrnuje postupné falšování učení a změny. Vše povolna, aby to nebyly skoky, ale malé krůčky, kdy nová změna není tak nápadná. Satan pro své dílo používá lidské služebníky. Samozřejmě klasičtí satanisté by byli pro tento účel nápadní, takže bylo třeba, aby vznikla skupina, která bude satanovi tajně sloužit, ale navenek se vydávat za služebníky Ježíše Krista. Myslíte, že toto tovaryšstvo satanovo by nemělo jako velký cíl se dostat do vnitřní struktury církve, postupně a povolna tam rozbít pravé učení Boží? Chybělo by satanovi dostatek

intelligence, kdyby mu nešlo o dosažení právě tohoto. Není tedy pochyb o tom, že součástí plánu bylo rozhodně dostat členy tovaryšstva satanova do organizační struktury církve a co možná na nejvyšší pozice tam.

Tovaryšstvo satanova samo sebe veřejně představuje jako Tovaryšstvo Ježíšovo, ale přes jejich taktické fiktivní dobrodinství, je to společenství na vykonávání zla sloužící satanovi. Nečekejte však, že by to někdo z nich přiznal.

Jak byli úspěšní a co vše se podařilo?

Teď bude následovat čtení z knihy „Tajné dějiny Jezuitů“ :

45.10

Infiltrace protestantů – ekumenie

Prvním předsedou vatikánského Sekretariátu pro sjednocení křesťanů byl americký kardinál A. Bea, augustián a projezuita, který vynaložil nemalé úsilí, aby došlo ke sblížení katolické církve s protestantskými a jinými církvemi.

4. kongres o ekumenických otázkách, kterého se zúčastnilo na 120 jezuitských špiček ze 30 zemí, se konal v září 1971 v Dublinu. Zprávu nazvanou Církev a církve katolická přednesl americký jezuita E. Dulles. Vyzval řád, aby svou aktivitu v otázkách ekumenie zesílil a zdůraznil nezbytnost dialogu s křesťany – nekatolíky. Náplní ekumenických styků by se měly stát otázky vzdělávání, teologické úvahy a sociální apoštolát.

V rámci ekumenie usilují jezuité o sjednocení všech křesťanských církví a o odstranění teologických rozporů. Pochopitelně, že vůdčím vyznáním víry musí být katolické. Bývalý jezuitský kněz Rivera ve vyprávění pokračuje:

„Pro mé zkušenosti ve vyzvědačství jsem byl určen pro ekumenické síly pod papežem Janem XXIII. Protestanti již dávno nebyli nazýváni heretiky, nýbrž odloučení bratři. Komunisté již nebyli našimi nepřáteli. Které organizace jsme v té době úspěšně infiltrovali? Protestanty všech denominací, ortodoxní vyznání všeho druhu, mohamedány, brahmíny, buddhisty, mormony, okolní církve, různá další východní náboženství, T.M., svědky JHVH, vědu myšlení, judaisty. A z dalších organizací? Celosvětovou vládu v OSN, komunisty, zednáře všech lóží, socialisty všech zemí, ateistických spolků, anarchisty, dělnické unie apod.

Díky maskovaným agentům jsme nepozorovaně pronikli do křesťanské televize, vydavatelství, nakladatelství, kde nás přijali jako učitele, pastory a evangelisty. Propagovali jsme hlavně lásku, jednotu, spojení všech se všemi vzájemně. To je naše oživení.

Naším mistrovským dílem je třetí mocnost a tou je Charismatické hnutí. To je most do Říma, kterým nás protestanti přijali s otevřenou náručí, (viz také kniha: Vatikán, Moskva, Washington, 1982).

První protestantské skupiny, které se přestěhovaly, byly adventisté sedmého dne a plné evangelium obchodníků. Teprve potom následovali baptisté, metodisté, presbyteriáni, luteráni, atd. Všichni byli infiltrováni včetně mormonů a svědků JHVH.

Pak následovaly všechny školy, semináře, univerzity a koleje. Do toho byla také přímou akcí jezuitů zatažena mládež z legie Marie a rytířů Kolumbových. Nyní už tyto všechny společnosti o Římu veřejně mlčí, neboť neodporují učení, že římskokatolický systém je křesťanskou církví. Je to skrz naskrz vítězství kompromisu. Téměř všichni protestantští kazatelé a pastoři se bojí mluvit proti Římu. Jestliže by takto učinili, ti z našich lidí, kteří jsou zakotveni v církvích, by je napadli a zneškodnili. Právě toto je to veliké odpadnutí.

Toho času jsem byl úplně zdeptán. Moje naděje byla ta tam. Měl jsem mluvit před ekumenickým shromážděním na setkání latinsko–protestantských vedoucích a římských katolíků ve Guatemale. Na stadionu bylo kolem 50 tisíc lidí. A tam jsem se dopustil neodpustitelného hříchu. Vyjevil

jsem před tímto shromážděním, čím je Řím ve skutečnosti. To mi nešlo odpustit, ani nijak prominout: »Jak mohu mluvit před vámi o životě, když jsem mrtvý. Systém, jemuž já sloužím, zapáchá smrtí od zpovědnice po Marii. Od očiště po mši a po kněžstvo, kteřížto zapírají Kristovo vzkříšení. Jak mohu mluvit o životě, když jsem vám lhal, infiltroval jsem a ničil vaše církev!? Domníváte se, že ekumenické hnutí znamená lásku a jednotu. Ve skutečnosti vám přinese smrt.«

...Co musí kazatel učinit, aby se zbavil infiltrátorů ze své církve a získal římské katolíky pro Krista? Pastor musí mít odvahu říci z kazatelny to, co stojí v Bibli! Římští katolíci nejsou křesťané, protože římskokatolická instituce není křesťanskou církví. "

Není na světě náboženská organizace, která by nebyla prosáklá jezuitskými špicly. Jak jsme mohli z vyprávění Dr. Rivery vyrozumět, jezuité pronikli do řad protestantských církví tak, že se stali přímo jejich kazateli, misionáři, činovníky sboru, vedoucími mládeže, horlivými misionáři, evangelickými věrozvěsty a podobně.

Nemysleme si, že v Čechách je to jiné a lepší než kdekoliv jinde na Západě. Právě nezkušenost a naivita českých, moravských, slezských a slovenských věřících protestantů, stejně tak jako i dalších z bývalého socialistického bloku je přímo vybízející k tomu, aby Vatikán mohl v klidu a téměř bez jakékoliv námahy zapouštět své kořeny doslova přímo na kazatelně protestantských sborů. To se týká nejen polokatolických církví, ale hlavně takových církví, které si zakládají na tom, jak přesně dodržují Desatero, protože mají správné znění Božího Zákona – zvláště 4. přikázání, jak jsou znalé Bible, jak správně křtí, jak se přiblížili k původním apoštolům, jak rozumí proroctvím, jak znají původní biblické jazyky a jak jsou proto daleko od ekumenických či dokonce vatikánských vlivů.

V roce 1997–1998 jsme měli možnost se blíže seznámit s praktikami některých kazatelů právě v těchto přísně reformačních církvích. Na jedné straně jsme viděli, jak tito lidé mistrně ovládají terminologii, zvyky, Bibli a různou doplňkovou náboženskou literaturu, jak se neustále pyšní, že ovládají hebrejštinu a řečtinu, jak tyto jazyky neustále ve svých kázáních používají a rozebírají, aby tím podepřeli svá „křesťanská“ tvrzení. Viděli jsme, jak projevují zájem zvláště o mládež a děti, jak přímo hýjí různými organizačními nápady, jak všude hovoří zvláště o lásce, milosti, jednotě, radosti, vzájemném porozumění a bratrství s jinými křesťany z jiných církví a jak chválí toho či onoho katolického duchovního, jak citují jejich myšlenky a jak tyto jejich filozofie nadřazují nad pravidlo protestantské víry, to je nad Bibli. Na přímý dotaz, zda je jejich církev členem ekumenického shromáždění a sdružení ostatních církví pod Světovou radou církví se sídlem v Ženevě (založenou roku 1948 v Amsterdamu v Holandsku pod názvem Ekumenická rada církví), ovšem tito záhadní kazatelé odpovídají, že jejich církev nemá s ekumenickým shromážděním ostatních církví a s Ekumenickou radou církví a s křesťanskou akademií (vedenou jezuitským knězem T. Halíkem) ani se Světovou radou církví nic společného. Maximálně, že jsou „pouze pozorovatelé“, jak to tito stejní lidé různě alibisticky také zdůrazňují ve svých interních církevních časopisech.

Nikdo však z věřících neviděl, že jejich organizační elán má cíl, a sice všechno centralizovat a směřovat k vlastním vrcholným církevním orgánům, odkud se pak všechny informace o svých „ovcích“ již snadno, nepozorovaně a ve větším množství převedou k jezuitům. V jejich radách a kázáních nikdo nevnímal dech Vatikánu, v jejich činnosti na mládeži a v mládežnických akcích nikdo neviděl pařáty jezuitů.

A pak jsme měli možnost ty samé lidi vidět, jak kontaktují katolické a jezuitské preláty nejen na domácí půdě, ale především v zahraničí a jak se zdržují v jejich přítomnosti a v katolických shromážděních.

Bylo pro nás také velmi poučné podívat se na komunistickou minulost těchto lidí, většinou

funkcionářů těchto přísně protestantských církví. K našemu překvapení byli dříve ve službách STB pod různými tajnými jmény. Tak jak sloužili dřív STB za komunismu, tak slouží dnes Vatikánu. A nic nemění na tom to, že někteří z nich jsou dál v církvi zapojeni do různých funkcí, dokonce i přímo těch nejvyšších. A tak je tomu ve všech postsocialistických státech. Čím vyšší církevní funkce, tím vyšší zamoření Vatikánem. Tato přímá úměra nemá téměř žádných výjimek. Náš údiv však vzrostl ještě víc, když jsme se dozvěděli, že tyto církve jsou ke svým projezuitským a provatikánským šéfům natolik lhostejné a loajální, že ani nepovažují za nutné tyto dřívější spolupracovníky STB (a dnes Vatikánu) nejen sesadit, ale dokonce ani nechtějí odsoudit jejich dřívější komunistickou zákulisní činnost a úplně se od těchto politických machinací distancovat. I ty nejpřísnější protestantské církve vůbec nepovažují za nutné se od toho očistit, uznat chybu a s dřívější minulostí tajných komunistů a STB se rozejít. Jejich přístup, při kterém tento křesťanský čestný čin nepovažují církevní organizace vůbec za důležitý, laika skutečně ohromuje.

Ovšem jejich postoj je pochopitelný, když uvážíme, že v jejich vedení jsou vatikánští a jezuitští agenti či dokonce přímo samotní tajní jezuité. Přístup těchto církví k této otázce od pádu komunismu až po dnešek jen každému pozorovateli zřetelně dokazuje, jak hluboko jsou církve zasaženy a paralyzovány „jedovatým vínem hněvu smilstva nevěstky“ a „vínem hněvu Božího“ – řečeno terminologií těchto protestantů vzaté z knihy Zjevení sv. Jana.

Podíváme-li se také do anglikánské a presbyteriánské církve pak zjistíme, že všichni kazatelé na vedoucích místech jsou tajní vatikánští agenti a velcí přátelé katolických prelátů – biskupů, arcibiskupů, kardinálů a dalších. Jak jsme měli možnost si ověřit, větší část těchto lidí jsou skuteční jezuité, z nichž někteří se dokonce již ani nenamáhají svou identitu ukrývat a v katolických a jezuitských časopisech píšou o své „misijní“ práci v těchto bývalých protestantských církvích. Díky těmto lidem obě církve již plně splynuly v rámci ekumenického sdružení s Vatikánem. O pronikání Vatikánu do řad anglikánské a presbyteriánské církve vypráví také mnoho literatury jako například již námi zmiňovaná kniha: Michael de Semlyen: All Roads Lead to Rome?, 1993, Dorchester House Publications.

A co čteme dnes? „křesťanská konference se vyslovila pro dialog církví. Bohoslužbou ve Svatovítské katedrále a besedou s kardinálem Miloslavem Vlkem, který je od roku 1993 již dvě funkční období předsedou Rady evropských biskupských konferencí, skončila v Praze mezinárodní konference. Účastníci z více než 20 evropských zemí, mezi nimiž české hodnostáře zastupoval plzeňský biskup František Radkovský, vyzvali křesťany k jednotě a dialogu a zdůraznili priority ekumenické spolupráce křesťanských církví.“ (Lidové noviny, 2. února 1998).
Nebo jiný úryvek:

„V Plzni se už přes dva roky scházejí křesťané z několika církví a sborů ke společným modlitebním setkáním. Prvotní impuls přišel v březnu 1995, kdy se konala evangelizace Global Mission s Billy Grahamem. Z Portorika bylo přenášeno kázání a další duchovní program přes satelit i do několika českých měst, mezi nimi byla i Plzeň... Členové užšího výboru, zástupci římskokatolické církve, křesťanského společenství, Církve bratrské, Evangelické církve metodistické a křesťanských sborů se domluvili na pravidelném setkávání jednou za dva měsíce ke společné modlitbě a osobnímu sdílení. Navíc vyústila bratrská atmosféra při Global Mission ke vzniku celoplzeňských modlitebních setkání s cílem přímlov za město a vzájemnému poznání křesťanů z různých církví... Na celoplzeňské setkání pravidelně přichází zhruba sto padesát křesťanů zejména z církví a sborů figurujících v užším výboru. Účastní se však také jednotlivci z řad husitů, adventistů, evangelíků, pravoslavných a dalších křesťanských církví, v jejichž denominacích se většinou nesetkali s charismatickým hnutím. Dále se scházejí činitelé všech plzeňských církví na takzvané velké ekumeně, která slouží k výměně informací a k domluvě na

společných bohoslužbách. Z formálních neosobních vztahů vyrostla velká ekumena do netušených rozměrů... Různé formy setkávání katolíků, protestantů a letničních nacházejí velkou podporu u plzeňského biskupa Františka Radkovského, předsedy ekumenické komise při České biskupské konferenci, který má bytostný zájem na sblížení církví. Výčet ekumenických aktivit v Plzni doplňuje setkávání staršovstev sborů a farních rad. »Ve vedení místních církví se sešli lidé ekumenicky otevření. Nejednota jde proti svědectví křesťanů ve městech,« shodují se představitelé plzeňských církví." (Katolický týdeník, č. 36, 6.9.1998).

Nejinak je tomu v roce 2005. V lednu se dovídáme o více jak sto padesáti leté tradici, kdy si tak zvané křesťanské církve intenzivněji připomínají své rozdělení a projevují snahu po jednotě a modlí se za jednotu „křesťanů" a za ekumenismus. Katolický týdeník položil Ekumenické radě církví otázku: „V lednu se konají dva modlitební týdny za jednotu křesťanů. Proč jsou dva a kdo je organizuje?" a ta odpověděla: „Ten v pořadí první, nazývaný Alianční týden modliteb (ATM), pořádá Evangelikální aliance. Poprvé se uskutečnil na začátku roku 1861 a koná se pravidelně většinou první lednový týden. Za počátek slavení druhého – tzv. Týdne za jednotu křesťanů (TJK) – můžeme považovat rok 1908, kdy se poprvé na návrh Paula Wattsona, anglikánského (později římskokatolického) kněze, konal tzv. Oktáv za jednotu církví, slavený mezi svátky sv. Petra a sv. Pavla. Tento modlitební týden společně připravují zástupci Papežské rady pro jednotu křesťanů a Komise pro víru a řád Světové rady církví. (Začíná 18. ledna na svátek Panny Marie, Matky jednoty křesťanů. – pozn. red.)" (Katolický týdeník, číslo 2, 4.–10. ledna 2005, str. 6). Kromě jiného se týdeník také zeptal: „Které církve jsou v ERC (Ekumenické radě církví – poznámka autorů) sdružené?" „Plné členství s hlasovacím právem má 11 církví (většina evangelických a evangelikálních, Církve československá husitská, pravoslavní a starokatolíci). Římskokatolická církev je prostřednictvím ČBK členem přidruženým. Adventisté a židovské obce mají status pozorovatelů. Přestože je římskokatolická církev pouze přidruženým členem, její zástupci pravidelně naše setkání navštěvují. Římští katolíci nejsou ve většině zemí plnými členy, zejména tam, kde jsou většinou církví. Přesto existují výjimky, například Rakousko." (Katolický týdeník, číslo 2, 4. – 10. ledna 2005, str. 6).

A tak bychom mohli pokračovat dál nejen v případě infiltrace bývalých protestantských církví, ale i v případě mormonů, svědků jehovových, hnutí Hare Krišna, scientologů, unitářů, chaosistů, diskordianů nebo svobodných zednářů, maltézských rytířů, bývalých templářských rytířů atd. Infiltrovány jsou úplně všechny náboženské společnosti bez rozdílu. Stejně tak jsou infiltrovány všechny biblické společnosti, biblická nakladatelství a vydavatelství, biblické instituty a semináře, různá náboženská nakladatelství a vydavatelství, stejně jako různé charitativní náboženské spolky a organizace, evropské náboženské organizace s masovou základnou po celém světě a s celosvětovým rozsahem své činnosti (např. Obec křesťanů, YMCA, různé nadace a organizace při OSN, Amnesty International, ISKCON, Freedom House /o této organizaci viz dál/) a podobné instituce, ale také i různé organizace a společnosti nenáboženského charakteru.

45.13

Jezuitské sekty – vražedný nástroj

Jezuitská ekumenie však není jenom proto, aby sjednotila všechny církve a nechala je v rámci ekumenie bujet dál. Jejich skutečný záměr s těmito církvemi, pokud se nakonec neskloní před papežstvím a pokud papeže neuznají jako jediného vládce nad církvemi a nad světem, je přímo hrůzostrašný – přesně podle jezuitské přísahy. V malém nám to ukazují čas od času tragické události různých, zdánlivě spolu nesouvisejících sekt.

Jak popisuje exjezuitský kněz Rivera, existuje ještě jeden důvod pro infiltraci protestantů. Popisuje ho takto:

„Když se dá do pohybu poslední inkvizice, římský chytře vymyšlený plán bude mít ten účel, zamezit kterékoli skupině únik do bezpečného úkrytu. Řím a jeho spojenci uzavřeli průduchy za pomoci tajného jezuitu, kterého jsem znal. Jmenoval se Jim Jones. Byl to jezuitský diakon, vázaný přísahou pro zvláštní účely. Jonestownský masakr byl dobře promyšlenou vojenskou náboženskou a politickou událostí se šikovně ukrytou pravdou.

Všechny tyto tajné jezuitské sekty mají cíl zlikvidovat nekatolické občany tak, jak to nařizuje jezuitská přísaha. Všimněme si dalších podobných případů a zjistíme, že všechny mají stejný průběh a stejný konec. Tyto malé rádoby „křesťanské“ skupiny a sekty nikdy nejsou namířeny proti katolíkům samotným, neboť „Vatikán je vládou sám pro sebe. Je to politický stát, jehož členem se stává každý římský katolík při křtu. Jeho občanství je především římské, pak teprve té země, ve které se zrodil nebo v ní žije.“

Pokaždé je v takovýchto případech hromadná, skupinová vražda (většinou po omámení drogami nebo slabým jedem) nebo sebevražda (většinou předávkováním drog nebo podáním silných jedů) namířena proti protestantům a ostatním nekatolíkům.

V dubnu 1993 to byl případ tajného jezuitu, Davida Koreshe, který založil sektu Davidiánů (Davidovců) složenou převážně z přísných protestantů – Adventistů sedmého dne. Masakr v texaské pevnosti u města Waco, která nakonec skončila v pondělí 20. dubna 1993 v plamenech, byl rovněž zinscenován za pomoci tajných vatikánských sil. Kdo nebyl zastřelen, uhořel. Jezuitská přísaha byla dokonale naplněna. Církev adventistů sedmého dne byla v médiích vláčena a pošpiněna. Jezuita Koresh splnil svůj úkol „skvěle“.

Na tuto přísně protestantskou církev ASD jsou jezuité vůbec velmi rozzlobeni. Patří k církvím, na které jsou maximálně zaměřeni. Jejich vrcholná organizace (Generální konference) a jejich nižší stupně (Divize) stejně tak jako jejich lokální organizace v jednotlivých státech (Unie a Sdružení) jsou jezuitu a jejich agenty doslova zaplaveny. Ti tuto církev udržují v područí ekumenie a Vatikánu. Oficiálně sice církev tvrdí, že je jenom pozorovatelem světových ekumenických společenství a shromáždění, ale dnes není jediného státu, kde by tomu tak bylo. Všude je přímo neoficiálním členem bývalé Křesťanské mírové konference, v současné době je i neoficiálním členem Křesťanské akademie a Ekumenické rady církví nebo jejich podorganizací a odnoží.

A podobně jako v případě Davida Koreshe tomu bylo naposledy i v případě sekty Nebeská brána v roce 1997. I zde bylo využito důvěřivosti lidí, jejich pověřivosti a fantazie. O život však přišlo mnoho mladých lidí.

Zde končíme čtení z knihy „Tajné dějiny jezuitů“ a nyní můžeme vědět, jak úspěšná byla infiltrace církví. Někteří by toto ani nechtěli slyšet, raději to přehlédnou a budou dávat rady, že se tím nemáme zabývat, nebo se tímto věděním nechat ovlivňovat. Jenomže pokud se díky infiltraci podaří postupně upravit učení tak, že vás odvede na jinou cestu, která nevede k záchraně, jinak řečeno spasení, pak je to vážná věc. Jde tu o věčný život, takže tu jde o hodně, neboli o všechno. Čtli jsme z Božího slova, že „Drak se tedy na tu ženu rozhněval a odešel svést boj s ostatními z jejího semene, kteří zachovávají Boží přikázání a mají svědectví Ježíše Krista.“

Pro zopakování to s vyložením symbolů znamená: „Satan se tedy na tu pravou čistou církev rozhněval a odešel svést boj se všemi, kteří do ní patří dnes nebo budou patřit v budoucnu, a to jsou ti, kteří zachovávají Boží přikázání a mají svědectví Ježíše Krista.

Mají Ježíšovo svědectví a mají i jeho víru. Satan s nimi vstoupil do boje. Pokud s nimi vstoupil

do boje, jediné jak je možné neprohrát, je uvědomit si tento boj a s Boží pomocí bojovat. Jestliže po napadení nepřítelem v tomto započatém boji nebojujete, pak prohrájete. Ale pokud neznáte nepřítele, jak chcete bojovat? Proto je důležité co nejvíce vědět, jak byl satan úspěšný ve svém bojovém tažení, které konal a koná i přes příslušující lidskou armádu – ono tovaryšstvo satanovo, vydávající se za tovaryšstvo Ježíšovo, ale tajně infiltrující a měnící církve. Je nutné rozlišovat mezi Božím a lidským, Božím učením a lidským, Boží cestou a lidskou, a toto vyžaduje mít otevřené oči i myšlení, nikoli zavřené. Z takových rádců, kteří vám budou říkat, abyste se takovými věcmi nezabývali, má satan radost. Jde o váš věčný život a proto hledejte právě čisté neporušené učení Boží, které je v naprostém souladu s Ježíšovou vírou.

Lze očekávat, že se dostanete k otázce, kam tedy patří, které církve být členem, když všechny jsou infiltrovány jak víme od samotného infiltračního zdroje, a četli jsme to v ukázce z knihy? Zde je dobré naučit se rozlišovat mezi tím, co je to pravá Boží církev, a co je to člověkem vytvořená církev, čili organizace. Ta pravá Boží církev je právě ta symbolicky čistá žena, o které se píše v biblické knize Zjevení. Nepodléhá žádnému lidskému zřízení a patří do ní automaticky všichni ti, kteří splňují vše potřebné k tomu, aby byli v Božích očích nazváni svatými. Jak je psáno ve Zjevení 14/12: Zde je vytrvalost svatých, zde jsou ti, kteří zachovávají Boží přikázání a Ježíšovu víru. Tato pravá Boží církev nemůže být nikdy infiltrována, protože to není člověkem vytvořené společenství – člověkem vytvořená organizace. Pravá Boží církev se skládá z různých skupinek nebo samostatných věrných věřících, kteří zachovávají Boží přikázání, mají Ježíšovu víru i jeho svědectví. Mohou to být skupinky, i samostatní jednotlivci. V písmu svatém – Božím slově, je psáno, že Ježíš Kristus je hlavou církve, on jediný je prostředníkem mezi Bohem a lidmi, a také je psáno, že kde se dva nebo tři sejdou v jeho jménu, tak on je uprostřed nich. Dva nebo tři je symbolické číslo, a tak to samozřejmě platí i pro čtyři, více než čtyři, a také pro samotného jedince, který se například nemá zrovna s kým sejit. Toto popsané je duchovní rozměr církve, pravé církve, kterou nemá žádnou moc ovlivnit satan a jeho lidští pomocníci, a proto tato církev nemůže být infiltrována. Je třeba patřit k pravému Božímu lidu, to je ta čistá žena – ta církev, nikoli nějaké člověkem vytvořené společenství nebo organizace. I když i toto se může s Boží církví v popsaném duchovním rozměru přesně shodovat, ovšem jen do doby infiltrace satanových služebníků.

Není dobré se nechat klamat, protože to může způsobit ztrátu záchrany, a tak lepší než jít cestou slepě, je zkoumat s otevřenými očima, neboť ne nadarmo je psáno: „a nemějte žádnou účast na neplodných skutcích tmy, spíše je usvědčujte.“ Efezským 5/11

Dnes už neplatí co platilo v původním adventním hnutí, že adventisté znamenají „Boží lid.“ Dnes být adventista neznamená automaticky patřit k Božímu lidu, ale pouze někteří adventisté k němu mohou patřit, jiní ne. Větší koncentraci Božího lidu najdeme v samostatných skupinách pravých adventistů, kteří dovedou rozpoznávat Boží vůli a Boží systém proti pouhé lidské tradici, ustanovení a všemožným výmyslům člověka.

Také se drží původního pravého učení, zatímco oficiální církve jako organizace se od určitého času začala poněkud odklánět, její učení se postupně měnilo, a na systém spasení se začalo dívat více pohledem evangelikálních církví, než podle biblické svatyňové služby.

„Mějte se na pozoru před falešnými proroky, kteří k vám přicházejí v rouchu ovčím, ale uvnitř jsou draví vlci.

Po jejich ovoci je poznáte. Což se sbírají z trní hrozny nebo z bodláčí fíky?

*Tak každý dobrý strom nese dobré ovoce, ale prohnílý strom nese špatné ovoce.
Dobry strom nemůže nést špatné ovoce ani prohníly strom dobré ovoce.
Každý strom, který nenese dobré ovoce, bývá vyřat a hozen do ohně.
Poznáte je tedy po jejich ovoci.“
(Matouš 7/15-20)*